

SZABÓ ESZTER: GONDOLAT

Idén szeptemberben kezdtem felsőoktatási művészeti tanulmányaimat a Szegedi Tudományegyetem Rajz és Művészettörténeti Tanszékén – (ugyan korábban már elvégeztem egy kétéves grafikai OKJ-s képzést) – így ez az első alkalom, hogy intézményes, majd Országos Művészeti Diák Konferencián részt vehetek. Örülök, hogy a részese lehetek ennek.

A Gondolat című munkámmal értem el fotó kategóriában első helyezést. Ez egy viszonylag szürreális alkotás, amelyben főleg a formákon és színeken van a hangsúly valamint a pillanatnyi érzemállapotom kifejezésén, mintsem egy előre megtervezett, szimbólumokkal teli kompozíción.

Szabadidőmben rendszeresen készítek fotográfiákat, de egyelőre csak hobbi szinten. Későbbiekben szeretném fotográfiai készségemet magasabb szintekre emelni. Az eddig készített fotóim szinte mindegyikén érezhető, hogy törekszem a harmóniára, egy harmonikus színvilág megteremtésére és egy esztétikai egység alkotására. Szeretek kísérletezni minden olyan anyaggal, ami körülvesz, ami az életteremet képezi, és ezekről a kísérletezéseimről, ha lehetőségem van fényképeket is készítek. Úgy gondolom ez az egyik legőszintébb módja pillanatnyi érzéseink vagy ötleteink megörökítésének, mert az érzés, ami miatt beugrott az ötlet, nem tart sokáig. Párszor megpróbáltam már, hogy leírtam, és elhatároztam, hogy majd továbbgondolom, de nem volt meg az ihlet a későbbiekben, így csak feljegyzések maradtak.

A grafikai OKJ-s képzés során és az utóbbi félévben főleg illusztrációkat készítettem (saját mesekönyvekhez) elsősorban anilinnel, aminek szeretem kihasználni azt a tulajdonságát, hogy megfelelő mennyiségű vízzel dinamikus oldódásokat tudok papírra vinni. Mivel sokat dolgozom ezzel a technikával, elkezdtem megfigyelni, ahogy az ecsetről lecseppenő festék a vízbe érve szétáramlik és különböző formákat ölt, amik leginkább felszabadult mozgásra, táncra emlékeztettek.

A Gondolat című képem egy sok képből álló sorozat egyik darabja. A kép létrejötté egy feszült állapotból való kitörési vágy eredménye volt. Otthon ültem és nagyon monoton dolgot végeztem, amikor azt éreztem, hogy valami teljesen mást szeretnék csinálni, mint amik akkor épp rám nehezedtek. Ebben a stresszes állapotban legszívesebben kiszaladtam volna a

világból vagy elbújtam volna valahova, esetleg víz alá merültem volna, hogy addig tartsam lent a fejem levegővétel nélkül, amíg valóban nem érzem ennek a feszítő állapotnak a fájdalmát. Végül fogtam az akváriumot, megtöltöttem vízzel, alámerültem, visszatartottam a lélegzetemet és csak befele figyeltem. Egészen a végső pillanatig lent maradtam, majd egy hirtelen mozdulattal újra kiemeltem az arcomat a vízből és fellélegeztem. Mindenképpen meg akartam ragadni ezt a pillanatot, megörökíteni valahogyan, ezért a vízzel teli akváriumot leraktam a padlóra, és az egyik végéhez odaállítottam az asztali lámpámat. Ezután fogtam a fényképezőgépemet, szintén leraktam a földre, átállítottam manuális üzemmódra, beállítottam egy rövid záridőt és hozzá a megfelelő blendét, majd végül a fókuszot. Mikor ezzel végeztem anilinfestéket oldottam fel egy kevés vízbe, aztán a számba vettem, és belenyomtam a fejem az akváriumba. Ez volt a legnehezebb része számomra, mivel nagyon félek a víz alatt. Miközben lassan kinyitottam a számat, hogy a festék kiáramolhasson, sorozatfelvételeket készítettem. Mivel annyira belemerültem, ezt a folyamatot egymás után többször is megismételtem különböző színekkel anélkül, hogy a vizet kicseréltem volna.

Kísérleti dolog volt az egész, nem terveztem meg a kompozíciót, de ügyeltem arra, hogy a kép a lehető legharmonikusabb és legegyszerűbb legyen, így ezt figyelembe véve próbáltam keverni a festékeket.

Egy egész sorozatot készítettem, ami nagyon sok képkockából áll. Ezek közül választottam ki a későbbiekben ezt a darabot, mert színeiben és kompozíciójában tökéletesen tükrözi az akkori állapotomat, érzéseimet. A piros festék robbanásszerűen érintkezik a vízzel, még nem olvad eggyé az öt körülvevő színekkel. Úgy áramlik bele, mint belőlem a feszítő érzés a nagy semmibe, majd a későbbiekben elvegyül és minden lecsillapodik.

Színeiben is közelebb áll hozzám, mivel legtöbbször a vörös, kék és zöld színeket használok más munkáimnál is.

A vörös színnek a világ különböző életterületein mindig figyelemfelkeltő szerepe van. Felzaklatja az embert, megmozgat valamit bennük, a dolgokat izgalmassá teszi, ezért amikor ezt a színt alkalmazom, mindig a kevesebb több mondást próbálom érvényesíteni, mert így sokkal erőteljesebb a hatása, mintha nagymértékben használnám.

A korábbi próbálkozások eredményeképpen az akváriumban lévő víz zöldes, hideg színt öltött, így mire a vörös színhez jutottam, annak pont komplementere volt a befogadó környezet. A zöld szín nyugtató, a természet alapszíne. Pont az a környezet, amibe ebből az állapotomból kikíváncsoztam.

Az utómunkálatoknál, a vágásnál figyeltem arra, hogy a fotóm szinte festményszerűvé váljon, vagyis nem tartottam fontosnak, hogy az akvárium önmagában is látszódjon rajta, inkább csak a funkciója volt fontos.

Mivel a digitális fotográfia az aranykorát éli, nehéz különleges, elvont, művészi munkát alkotni, így sokan az utómunkálatoknál festik meg a képeket vagy alakítják át az eredetit szinte a felismerhetetlenségig. Én általában törekszem arra, hogy a lehető legkevesebbet alakítsak egy-egy fényképen, csak a kontrasztot, fényerőt, telítettséget valamint a színhőmérsékletet változtatom. Az utómunkálatokat legtöbbször Adobe Photoshop Lightroom programban végzem.

Mindenféleképpen olyan címet szerettem volna adni a képnek, ami utal a készítés okára, körülményeire, spontaneitására, így választottam a gondolat szót, mert úgy gondolom, ez összegzi a legjobban a fent említetteket.